

[Aksel Larsen.]

Arbejdere, siger: Vil I nu være ordentlige, ellers ringer jeg til Fagforeningsformanden, saa skal han nok ordne jer!

Det er ganske klart, at i den Forsamling, hvor Statsministeren talte, fik han en om end betinget Tilslutning til denne Tale. Men det ser jo ikke ud til, at han var tilfreds med Tilslutningen; det ser ikke ud til, at han var overbevist om, at Tilslutningen var Udtryk for den fagorganiserede Arbejderklasses Tilslutning. Dette har vi ogsaa et Bevis for i det Møde, som blev holdt i Forum i Gaar. Det var opreklameret som et internationalt Kæmpemøde; man havde samlet 9 Talere fra Alverdens Lande, og derudover talte De samvirkende Fagforbunds Formand og Landets Statsminister. Det var da klart, at saa maatte selv Forum være for lille! Men nej, det var det ikke. „Social-Demokraten“ siger ganske vist, at ingen anden Sal i Byen kunde have rummet disse Masser, men det er jo en bekendt Sag, at med lidt god Vilje kunde de godt have været indkvarteret i Folkets Hus paa Enghavevej. Og dette er egentlig det bedste Bevis for, hvor ringe Interesse Arbejderklassen i Grunden har for det, der skete paa De samvirkendes Generalforsamling: man er ikke vant til, at der derfra kommer noget godt for Arbejderne, man har den allerstørste Skepsis over for disse faglige Nederlagsgeneraler, og man har heller ingen Tillid til Landets Statsminister. Derfor ansaa Statsministeren det for nødvendigt at tale Donner til denne Kæmpeforsamling. Derfor erklærede han irriteret — men jeg tror saamænd gerne vel overlagt —, at nu skulde det være Slut: enhver Arbejder, som ikke er Medlem af sin Fagforening, og enhver Fagforeningsmand, der ikke er Medlem af sin Vælgerforening, er intet mindre end en Forræder og maa behandles derefter.

Se, dette er Udtryk for den Desperation, der nu griber Regeringen og Socialdemokratiets Ledere, fordi de ser, at Massernes Tilslutning svigter, fordi de føler Grunden skride under sig, fordi Sømandsstrejken og Slagterikonflikten og alle de mange Mistillidsvota, de har faaet fra Arbejderforsamlinger, beviser, at Masserne er i Skred, at de er paa March bort fra det Socialdemokrati, som har smidt Internationalismen over Bord og hejst Nationalismens Fane. Derfor tror de nu, det er muligt at holde en Del af Masserne fast ved at udstøde Trusler, ved at bruge Ord som Forræder og ved om fornødent at bruge de Tvangsmidler, de maatte raade over, enten fagligt eller partimæssigt set.

Man kan gerne anse den Tale, Statsministeren holdt i Gaar Aftes, for at være en af hans største Dumheder, en Tale, som kan sidestilles med den Tale, der engang blev holdt af Marinus Kristensen om de danske Landbrugere. Men der kan ikke være Tvivl om, at Forræderne er ikke de Arbejdere, Statsministeren har Mod til at skælde ud, fordi de er blevet staaende fast paa det socialistisk-marxistiske Program, men det er de Folk, som har svigtet Programmet. Forræderne er ikke de Arbejdere, som af Statsministeren og af det ærede Medlem Hr. Nygaard holdes ude fra Fagforeningerne og ikke *maa* komme derind, men Forræderne er at søge i de Lejre, hvor man forhindrer hele Arbejderklassen i at samles i Fagforeningerne. Forræderne er ikke de Arbejdere, som staaende i Fagforeningerne forlanger, at disse skal bruges efter deres Hensigt som faglige Kamporganisationer, men Forræderne er dem, som vil berøve Fagbevægelsen Strejkeretten, som vil strangulere den, og gøre den til Organ for den korporative Stat, som Statsministeren er i Færd med at udbygge herhjemme. Forræderne er ikke dem, som mener, at Internationalismen stadig væk er stærk og levende og i bedste Velgaaende, men det er dem, som f. Eks. under Sømandsstrejken anstrengte sig af al Magt og brugte alle deres internationale Forbindelser for at forhindre Arbejderne i andre Lande i at være solidariske over for de strejkende Søfolk. Forræderne, det er ikke Søfolkene, som sloges for Forbedringer af deres Livsvilkaar, men det er dem, som udsendte Ordre til de danske Fagforeninger om at udføre Skruebrækkerarbejdet og nægte de strejkende enhver Støtte, saa længe Kampen varede. Regeringen vil ogsaa faa at mærke, at denne Mening deles af kolossalt store Arbejderkredse, at de utilfredses Skare bliver større og større, men ikke de negativt utilfredses, tværtimod. Nej, det er Folk, som ikke har glemmt, hvad Socialismen er, som trods Socialdemokratiets Fordummelsesvirksomhed ikke er uvidende om, hvad Marxisme er, som stadig staaar paa det Standpunkt, at Arbejderklassens økonomiske og politiske Frigørelse kun er mulig gennem Ødelæggelse og Afskaffelse af Kapitalismen, og som derfor er parat til at slaa et Slag for at naa dette Maal. Men disse Synspunkter, dette Program repræsenteres kun af det kommunistiske Parti. (Chr. Hansen: Ja, det er storartet). Det er et storartet Program, fuldstændig rigtigt.

Det bliver fra saa mange Sider hævdet, at den socialdemokratiske Regering har